

רבינו חננאל

מ:

הא גמרינן ר"ח מיוה"כ ולא פרכינן. הכא לא גרסינן שכן מרובה כפרה דר"ח מיוה"כ קולא צעינן למילף שלא יכפרו נמי בשאר עצירות ולא שייכא האי פירכא דחומרא אלא גרסינן ולא פרכינן ותו לא והיינו פירכא שכן אינו תדיר: **בדאמרי** רב

חמא שעיר ושעיר בו. תימא ועזרת

ללא כתיב ציה ושעיר מנ"ל אי צצנין אצ דשאר רגלים תפשוט מהכא ^אדצר הלמד צהיקש חוזר ומלמד צצנין אצ ועוד דאי צצנין אצ אתי למילף צקמא דצתר ר"ח נכתוב ושעיר ואיך נימי צצנין אצ ושמא יס לפרש דלא דריש הכא אלא צההוא שעיר דכתיב צתר ר"ח ואיךן ושעיר לשום דרשא וממילא אמו שאר רגלים דכיון דגלי צחד הוו אחריני למד סמוס מן המפורש ואפילו צנין אצ לא צריך ולקמן דפריך מעצרת ויוה"כ עיקר קושייתו מיוה"כ ופרין דוקא לר"מ משום דאמר כל השעירים כפרתן שזה ואפילו דיוה"כ ור"ת פי' דה"ל סמין אהיקשא דרצי יונה כדמסיק לקמן ולא נקט אלא תחלת סוגיא דלקמן ^בדהוי כמו וכו' ואע"ג דר' יהודה אית ליה היקשא דר' דצמועדיכס וכר"מ מ"מ לא מסתבר ליה לרצי יהודה לומר שיהו כל השעירים כפרתן שזה כמו שאומר ר"מ משום דעדיפא ליה היקשא דחילון לפנימי ואית לן למימר דאין מכפר צ' כפרות וגם שלא תהא כפרתו פעמים צשנה ולר' מאיר עדיפא היקשא דמועדות:

אבל חמא שסופו לידוע במי שיש בה ידיעה לבסוף דמי. וא"ת ולפ"ז אמאי הוצרך לשנויי לעיל דר' ישמעאל סבר לה כר"מ נימא דחילון מכפר אאין צה ואין צה ססופו לידוע דאהאי לא מכפר רגלים ור"ח דכיון ססופו לידוע לא קרינן ציה חטא שאינו מכיר צו אלא ה' ויש לומר כיון דהאמת דלר' יהודה חטא ססופו לידע מכפריס רגלים ור"ח לא מסתבר ליה להש"ס שיחלוק עליה רצי ישמעאל דדצר זה:

אי מה דהאין עולין בו ונפקא מינה **היבא דנשכר הציץ בו** וציץ נפקא מינה **לטיומאה שאירעה בין זה לזה**. ואס תאמר אמאי לא משני כדמשני צסמון דאין אחר נושא אותו עון וי"ל דאין לא מקרי אחר לגבי ר"ח כיון דעולין לא כתב צר"ח אלא דיליף מציץ אצל אעון העדה

דכתיב צר"ח משני שפיר צסמון דאין אחר נושא אותו עון ומהר"ר שמואל מפרש מה להלן עולין כלומר דאין מכפר אקרצן עד שיהא מרואה ור"ח מכפר על עון המקריצ דנשצר הציץ ומשני עון העדה כתיב פי' עון דלא שייך אלא צעדה ועולין שייך אף צקרצן אי נמי עון העדה ולא עון הכהן: **וניבבב** ר"ח אירדיה וארציין. פירוש קרצן שקרב צטומאה צשעה שקרב ר"ח דקרצנות שקרצו צטומאה קודס ר"ח אין סברא שיכפר דהיאך יכפר למפרע מה שכבר קרב צטומאה: **וניבבב** צייץ אירדייה ואדר"ח. וא"ת ואמאי לא משני דעון אחד הוא נושא ולא צ' עונות וי"ל דגצי ציץ כתיב עון הקדשים וטומאת צשר ועולין הוו מרזייהו עון הקדשים ועוד עון הקדשים משמע שפיר צ' עונות דקדשים משמע קדשים הרצה: **אמרי קרא אותה**. אפירכא קמיייתא לא מנאי לשנויי הכי דאותה אעון העדה קאי דוקא צטומאת צשר אין אחר נושא עון: **רב אשי אמר העדה בו**. נראה דלא פליגי וע"כ אינטרין דרשה דאותה משום פירכא דלקמן דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח ודרשה דרב אשי נמי אינטרין לר"ש כר' יהודה דלא משמע ליה אותה דללקמן: **הבא נמי** שעיר ושעיר. אהיקשא דר' יונה סמין כדפרישית לעיל:

שבועות שתיס פרק ראשון שבועות

הסס כפרה. צגופיה כתיב (צמדצר כח) לחטאת לה' פירש לך הכמוצ צו כפרה על חטא שאינו ידוע ומשמע דכל חטאים שאינס ידועים צמשמע: **גלוי מילתא צעלמא הוא**. דגמרי מיוה"כ שלא יכפר אלא ^אטומאת מקדש וקדשיו הלכך ליכא למיפרכ מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו דהא לא גמרינן מיינה כפרה

אלא מיעוטא הוא דגמרינן מיינה ^א אצל כולה מילתא כגון שעירי הרגלים דלא מיפרשא כפרה ידיהו לכפר הוא דכתיב צזה ולא פירש על מה ^א וא"ת צא ללמוד משל יוה"כ שיכפר על טומאת מקדש שהוא עון כרת פרכין מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו: **שעיר ושעיר**. שעיר הוה מנאי למיכתב צכולהו וכתיב ושעיר וי"ו מוסף על ענין ראשון להקיס ומהו ההיקש איתקוש שעירי הרגלים לשל ר"ח והוא צבר למד צצנין אצ מיוה"כ ודבר הלמד צצנין אצ חוזר ומלמד צהיקש. כל המלמד צכל המדות חוזר ומלמד חוץ מהלמד צהיקש שאין חוזר ומלמד צהיקש צקדשים והכי אמרינן צצמים צפרק איזיהו מקומן (דף מע:): **ססופו לידוע**. כגון שראוהו שנטמא וכנס למקדש וסופו להודיעו: **ואוסה נתן לנס**. צשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח היה. ושלשה שעירים קרצו ציוס שהוקס המשכן והוא יוס שמיני של מלואיס שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) צאחד לחדש תקיס את משכן אהל מועד ושעיר דנחשון שהקריצ לחנוכת המזבח וצכל הנשיאים אומר (צמדצר ו) שעיר עוים אחד לחטאת וצשעיר שמיני כתיב ^א (ויקרא ט) ואל צני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עוים לחטאת והשנים אכלו ושל ר"ח נשרף כדילפינן צתורת כהנים ^א וצשמיטת קדשים צפי טבול יוס (וצמים דף קא:): **עון עון מליץ**. דכתי' צי' ונשא אהרן את עון הקדשים

(שמות כח): **מה להלן טומאת צשר**. שאין הציץ מרצה על טומאת הגוף אלא על הדס או על החלב או על הצשר של עולה שקרב צטומאה ^א ומרצה ציץ על הקרצן שמכשירו לרצון שאין הצעליס צריכין להציא קרצן אחר אף כלן טומאת צשר יכפר על האוכל צשר קודש טמא והוא טהור: **אי מה להלן עולין**. מה הציץ אינו מכפר על שום חטא אלא מרצה על העולין אף זה ירצה על העולין כי היכי דעביד ציץ ונפקא מינה להיכא דנשצר הציץ ולא יכפר על עון האדס

האוכל: עון העדה כתיב. אלמא מכפר על עון אנשים הוא: **כמדי מיגמר גמרי מהדרי**. צגזירה שוה ניכפר אתרווייהו ניכפר אדירדיה כדקאמרת עון העדה כתיב על אדס האוכל טומאת צשר ואמאי דעביד ציץ לרצות על העולין אס נשצר הציץ: **צין זה לזה**. צין ר"ח לר"ח: **אוסה**. ואותה נתן לכס לשאת את עון העדה: **רב אשי אמר נו**. ה' ימירא דהעדה וקדשים דרש למיעוטא:

ניכפרו

לא **אירדייה ואדר"ח**. וא"ת ואמאי לא משני דעון אחד הוא נושא ולא צ' עונות וי"ל דגצי ציץ כתיב עון הקדשים וטומאת צשר ועולין הוו מרזייהו עון הקדשים ועוד עון הקדשים משמע שפיר צ' עונות דקדשים משמע קדשים הרצה: **אמרי קרא אותה**. אפירכא קמיייתא לא מנאי לשנויי הכי דאותה אעון העדה קאי דוקא צטומאת צשר אין אחר נושא שתי עונות וכו'. רב אשי אמר בשעיר ר"ח כתיב עון העדה ולא הקדשים.

ואיתקוש

מסורת הש"ס

(א) [לקמן י:א.] (ב) [לקמן י:א.] (ג) [לקמן יו"א.] (ד) [בס"א: ושעיר שמיני דכתיב, (ה) [שמיני פרק צ], (ו) [פסחים פ:א], (ז) [זבחים ג:א].

תורה אור השלם

1. מודע לא אכלתם את החטאת במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יי.
ויקרא י יז
2. וקחה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקרישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם וקחה על מצחו תמיד לקרנו לקדם לפני שמות כח לח יי.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואין אחר כל"ל:
(ב) רש"י ד"ה גלוי כו' אלא על טומאת:
(ג) בא"ד מיינה הס"ד וכנס למקדש וסופו להודיעו:
ואוסה נתן לנס. צשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח היה. ושלשה שעירים קרצו ציוס שהוקס המשכן והוא יוס שמיני של מלואיס שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) צאחד לחדש תקיס את משכן אהל מועד ושעיר דנחשון שהקריצ לחנוכת המזבח וצכל הנשיאים אומר (צמדצר ו) שעיר עוים אחד לחטאת וצשעיר שמיני כתיב ^א (ויקרא ט) ואל צני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עוים לחטאת והשנים אכלו ושל ר"ח נשרף כדילפינן צתורת כהנים ^א וצשמיטת קדשים צפי טבול יוס (וצמים דף קא:):
עון עון מליץ. דכתי' צי' ונשא אהרן את עון הקדשים

גליון הש"ס

תוס' ר"ה בדאמרי וכו' דהוי כפו וכו'. ענין זה צרכות דף מע ע"א מוס' אלא על טומאת:
ד"ה שגשה. שבת דף קב ע"א מוס' ד"ה אטובי. גיטין דף פ ע"ב מוס' ד"ה וז' מיר דף נד ע"ב מוס' ד"ה מ"ש. לקמן דף מא ע"א מוס' ד"ה ומאן. מעילה דף יב ע"ב מוס' ד"ה חלב:

וכיון דכתיב ושעיר וי"ו מוסף ואתקש שעירי רגלים לשעירי ראשי חדשים במה שאלו מכפריס אלו מכפריס. איבעיא להו כי קאמר ר' יהודה בחטא שאין סופו להוודע. אבל חטא שסופו להוודע כמי שיש בו ידיעה לבסוף דמי. ושעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר וכו'. ופשוטא מהא דתניא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף בחטא שאין סופו להוודע (א) שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין דבוי ר' יהודה. ר' שמעון אומר שעירי הרגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מאי טעמא שעיר ושעיר ו' מוסף ואתקש. ולא אשכחנן לה כפרה במקום אחר. דמי שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם ביניהם בר קרנן הוא. ומי שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בחוץ מכפר על כרחך לא מכפרי שעירי הרגלים אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. ושעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל בשר קדש טמא דדבר ר' שמעון מאי טעמא יליף עון עון מצין. בשעיר ר"ח כתיב ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה וגו' ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה וגו' והיא חטאת דר"ח. וביצין כתיב והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים וגו' וגרסי' בתחלת יומא (יזו:) על מה הציץ מרצה על הדס ועל הכשר ועל החלב שנטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון כו'. קתני מיהא בשר שנטמא ונקרב הציץ מרצה כך עון הכחוש בשעיר ר"ח מכפר על טהור שאכל קדש [נטמא]. ודחינן אי מה ביצין אינו נושא אלא על עון העולים על גבי המזבח. אף שעיר ר"ח אינו מכפר אלא על העולים. ופרקינן עון העדה כתיב כלומר עון העדה שהקרבן בא על עון העדה והוא החטאת שכפרתה באכילתה כדכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין והבעלין מתכפרין. ואימא שעיר דר"ח מכפר בטהור שאכל קדש טמא ובעולים שנטמאו ונקרבו (ט) ונשבר הציץ ואינו מכפר יהא שעיר ר"ח מכפר בשניהם. ודחינן עון כתיב עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות וכו'. רב אשי אמר בשעיר ר"ח כתיב עון העדה ולא הקדשים.

(א) עי' ח"י ר"ן מ"גש. (ב) וי"מ להילט שנשבר הציץ וכו'